

פתגמים בענייני גאולה ומשיח

יום ראשון, כ' בסיוון

צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה בלה באלו חציו זכאי וחציו חייב. וכן כל העולם – חציו זכאי וחציו חייב. חטא חטא אחד – הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם בלו לכף חובה, וגרם לו השחתה. עשה מצוה אחת – הרי הכריע עצמו ואת כל העולם בלו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה. (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג, הלכה ד)

יום שני, כא' בסיוון

פסק-דינו של הרמב"ם מלמדנו, שאדם אחד, על-ידי פעלה אחת – בכוחו לפעל "תשועה והצלה" לכל העולם בלו. על-ידי פעלה אחת במלוי רצונו של הקדוש-ברוך-הוא – יכולים לפעל שנוי לטובה בכל העולם בלו, עד ל"תשועה והצלה" העקרית – גאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח-צדקנו. (יו"ד שבט תשמ"ו; התוועדות תשמ"ו כרך ב, עמ' 458-459)

יום שלישי כב' בסיוון

כאשר יהודי אומר בתפלתו "כי לישועתך קוינו כל היום" – בשומעו "פרוש המלות", ומסיים "ברוך אתה הוי'", ואומר כל זה "בעבדא קמי מריה" – בודאי לא יסכים להמתין אפילו רגע אחד בלבד! (ל"ג בעומר תשמ"ה; התוועדות תשמ"ה כרך ג, עמ' 2014)

יום רביעי, כג' בסיוון

כל פעלה ופעלה של יהודי בענייני תורה ויהדות, שתכנה ונקדשה להחדיר ולהמשיך את "אלופו של עולם" – נוגעת וחשובה ביותר להחשת וזרז הגאולה האמתית והשלמה, מפנין שעל-ידי זה מהפכים "גולה" ל"גאולה". ולכן, אל יתפתה האדם לדברי ה"יצור", "מלך זקן ובסיל" שאין חשיבות מיוחדת (ובודאי – לא מברעת) לפעלתו של יהודי אחד. (י"ט בכסלו תשמ"ה; התוועדות תשמ"ה כרך ב, עמ' 841)

יום חמישי, כ"ד בסיוון

עתה הוא זמן תכופ קדם ביאת המשיח וכל רגע ורגע יקר במאוד, ואין לבלות הזמן על עניינים של מרה שחרה וחפוש אחרי טעמים ונמוקים, מפני מה המצב באופן כזה ולא טוב יותר, כי-אם צריך לנצל כל רגע ורגע לעבודה, הן בעצמו והן בזולתו, ואז ממילא רואים שאין כל יסוד להמרה שחרה, כי כשמחפשים את האמת – מצליחים. (אגרות קודש כרך ה, אגרת א'תפה)

יום שישי, כ"ה בסיוון

אף-על-פי שבטוחים אנו "שיבנה בית-המקדש במהרה בימינו" – הרי פעלה זו צריכה להעשות על-ידי הקדוש-ברוך-הוא (שהוא נותן שליחות זו למשיח-צדקנו), ובפעל רואים אנו ש"עדין לא נושענו!" ואם-כן, גם היהודים הנמצאים בארץ-הקדש שרואים בחשך כפול ומכפל דזמן הגלות!... לעודד ולזרז את כל אחד ואחד מישראל לעשות את כל התלוי בו כדי לבטל את סבת הגלות, שאז תבוא הגאולה העתידה, ויבנה בית-המקדש. (התוועדות תשמ"ב כרך ג, עמ' 1659)

יום שבת-קודש, פרשת שלח, כ"ו בסיוון

דבר ברור הוא שתכף ומיד נכנסים לארץ – מפל-שכן וקל-וחמור מההדגשה שבפרשת שלח, בסמיכת פרשת נסכים לפרשת מרגלים, שתכף ומיד לאחר גזרת המרגלים, כשראה הקדוש-ברוך-הוא את נפילת הרוח כו' של בני-ישראל, "בשר להם שיקנסו לארץ". ועל-אחת-כמה-וכמה בימינו אלו, שקרובים אנו ביותר וביותר לכניסה לארץ (לא רק בזמן יהושע, אלא) בתכלית השלמות. (שבת פרשת שלח תשמ"ז; התוועדות תשמ"ז כרך ג, עמ' 544)

יום ראשון, כ"ז בסיוון

עתה הוא זמן תכוף קדם ביאת המשיח וכל רגע ורגע יקר במאוד, ואין לבלות הזמן על ענינים של מרה שחרה וחפוש אחרי טעמים ונמוקים, מפני מה המצב באפן כזה ולא טוב יותר, כי אם צריך לנצל כל רגע ורגע לעבודה, הן בעצמו והן בזולתו, ואז ממילא רואים שאין כל יסוד להמרה שחרה, כי כשמחפשים את האמת – מצליחים.
(אגרות קודש כרך ה, איגרת א'תפה)

יום שני, כ"ח בסיוון

"הנה זה עומד אחר כהלנו". צריך להתכונן לקבל את פני משיח-צדקנו, ותהיה זו חרפה לנו לקבל אורח גדול וקדוש כל-כך במוצב מלכלך כל-כך, במחילה מכבודכם.
בכוח אלקי הטיילנו הקדוש-ברוך-הוא לגלות המרה, ובאותה עצמה אלקית יוציאנו הקדוש-ברוך-הוא מהגלות, אבל עלינו להזדכך ולהיות ראויים לקבלת פני משיח-צדקנו.
(ספר השיחות תש"א, עמ' 174)

יום שלישי, כ"ט בסיוון

לעולם הבא כיצד? הקדוש-ברוך-הוא יושב בבית-המדרש שלו, וצדיקי עולם יושבין לפניו, ולכל אחד ואחד נותנין לו מאור פנים בתורה שיש בו.
ומלאכי השרת עומדין סביב לישראל ובוכין בלבם ואומרים: אשריהם ישראל, שכל הצער והענוי והלחץ שהיה להם, חלף והלך לו, ועכשו כל אותה הטובה והגדלה יש להם.
(תנא דבי אליהו רבא פרשה ה)

יום רביעי, ל' בסיוון

רבי ישראל מרוז'ין אמר, שאור הגאולה כבר מצוי עתה ברקיע הנקרא וילון, שהוא למטה מכל שבועת הרקיעים.
הוסיף רבי אברהם-יעקב מסדיגורא: ואני אומר שאור הגאולה כבר נטוי על ראשינו ממש. אך מה לעשות שבני-ישראל הולכים שחוחים וכפופים מכבד הגלות... ברגע שהקדוש-ברוך-הוא יגביה מעט את ראשינו – נהיה בתוך הגאולה ממש.
(אספקלריא המאירה)

יום חמישי, א' תמוז

כשיגיע ימות בן-דוד ויתבטל מלאך המות בעולם הזה מן ישראל, יהיו כל הגויים אומרים: "אשרי העם שפכה לו וגו'" שעלה לו גורל טוב בחלקו, "אשרי העם שה' אלקיו", שנאמר "בלע המות לנצח".
והגויים יהיו צועקים מבחון על אשר לא שמעו לדברי תורה, ומלאכי השרת צועקין מבפנים על אשר לא זכו באותה טובה.
(תנא דבי אליהו רבא פרשה ה)

יום שישי, ב' תמוז

אמר רב אושעיא: בשעה שבה שלמה בית-המקדש, נטע בו כל מיני מגדים של זהב, והיו מוציאין פרותיהן בזמן, וכשהרוח מנשבת בהן – נושרין, שנאמר "ירעש כלבנון פרוי". וכשנכנסו נכרים להיכל – גבש, שנאמר "ופרח לבנון אמלל". ועתיד הקדוש-ברוך-הוא להחזירן, שנאמר "פרח תפרח ותגל אף גילת ורגן כבוד הלבנון נתן לה".
(מסכת יומא כא,ב)

יום שבת-קודש, ג' תמוז

בעמדתנו בסוף זמן הגלות, לאחר רבוי גדול ועצום של מעשינו ועבודתנו במשך כל הדורות, הרי אין אתנו יודע עד מה – איזה מעשה טוב יהיה הענין המכריע שיביא את הגאולה – לכן צריכים לחטף ולנסות כל הזמנות ואפשרות להוספה בעניני תורה ומצוותיה.
שזה אחד הטעמים להצעה שכל יהודי ישתדל לקבוע שיעורי תורה חדשים ברבים, ושכל אחד יהיה בעצמו "מגיד שעור" – הן אנשים (עם אנשים), נשים (עם נשים) וטף (עם ילדים אחרים).
(שבת פרשת קורח תש"נ; התוועדות תש"נ כרך ג, עמ' 382)